

horn. I det ene Øjeblik saae de et Glimt af Havet, der laa stort og roligt under Middagssolen; i det næste jog de med et Flodhestebrøl fra Hornet ind mellem høje, fugtige Mure, hvor vilde Skovdufte slog ud imod dem fra de store Parker bagved.

Jytte sad med halvlukkede Øjne bag sit brune Slør. Naar Moderen eller Torben talte til hende, smilte hun blot, idet hun lod, som om hun ikke kunde høre dem paa Grund af Køreværkets Brummen.

Torben havde Plads overfor hende, men hendes Hensynken i sig selv vakte ingen Uro hos ham. I hans Knap-hul sad hendes frivilligt givne Pant, og i hans Øre klang endnu som en sød Forjættelse de Ord, hvormed hun havde villet flygte derhjemme i Haven: „Ikke nu! ... Ikke her!“ Han smilte allerede til hende med Besiddelsens Tryghed, mens hans øre Tanker tumlede den lykkelige Tid imøde, da hans lange Ensomhed var endt ... om tre, maaske fire, allerhøjst om fem Maaneder.

I lav Flugt var Jyttes Tanker gleden den modsatte Vej — tilbage til Fortiden, til hendes Veninder og deres Skæbner. De havde i den sidste Tid uafsladeligt beskæftiget hende, og om Natten havde de jaget gennem hendes Drømme som et Tog af Skræmmebilleder. Hun havde selv været tilstede ved deres Bryllup, huskede dem i deres sejrssikre Lykke under Myrtekrans og Brudeslør — og nu sad de rundt om og gjorde sig lystige over Ægteskabets Skuffelser eller søgte at skjule deres Skam. Der var Emmy, som allerede var bleven skilt to Gange